

ILUZE

Jediný způsob,
jak ho dopadnout,
je být o krok před ním.

MENTALISTA 1

Camilla
Henrik
Läckberg
Fexeus

 metafora

Před zábavním parkem ve Stockholmu objeví policie tělo ženy v bedně probodané meči. I když to na první pohled připomíná nepovedený kouzelnický trik, záhy je jasné, že se jedná o mimořádně brutální vraždu. Totožnost oběti však zůstává záhadou a případ se nehýbe z místa. Policistka Mina Dabiriová nakonec nevidí jinou možnost než požádat o pomoc Vincenta Waldera, mentalistu a odborníka na lidskou psychiku i magii. Ačkoli Vincent zpočátku není ze spolupráce nijak nadšený, probudí se v něm hluboko zasunuté vzpomínky. Spolu s Minou, která rovněž bojuje se svými démony, si během vyšetřování uvědomí, že pronásledují nelítostného sériového vraha. A ten jako by se snažil Vincentovi něco říct. Podaří se jim ho zastavit, než bude obětí víc?

„Když se Läckberg spojí s Fexeusem, je z toho neskutečně napínavé čtení.“

– Ystads Allehanda

„Tuhle bezmála šestisetstránkovou knihu jsem úplně všude tahal s sebou, protože byla prostě tak zatraceně napínavá, že když jsem měl být jenom pět minut na čtení, tak jsem jich využil. (...) Henrik přináší profesní znalosti a Camilla styl, což z nich dohromady dělá skvělý spisovatelský tým. GENIÁLNÍ kniha.“

– Hverdags_psykologi.dk

Camilla Läckberg
Henrik Fexeus

ILUZE

MENTALISTA 1

Přeložila Vendula Nováková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Box © 2021 by Camilla Läckberg and Henrik Fexeus
Published by Forum, Stockholm, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © Vendula Nováková, 2021
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-640-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-639-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-170-0 (print)

ÚNOR

TUVA NERVÓZNĚ BUBNUJE prsty o kavárenský pult. Stále je v práci, v kavárně u stanice metra Hornstull, i když by tam už být neměla. Zákazník, který se právě usadil v rohu, se na ni popuzeně podívá a ona ho probodne vražedným pohledem. Zapamatuje si, jak vypadá, a pomyslí si, že tenhle zákazník už příště žádné srdíčko do cappuccina nedostane. Leda tak vztyčený prostředníček.

Vadí jí, když nechodí včas. A teď už má pořádné zpoždění. Roztržitě si zastrčí světlé vlasy za ucho. Už před půlhodinou měla vyzvednout Linuse ze školky. Vůči nespokojeným výrazům personálu je imunní, ty už viděla tolikrát, že se jí nijak nedotýkají. Ale její tříletý syn bude smutný. A Tuva nechce dětem ubližovat. Obzvláště Linusovi ne. Ani neví, kolikrát už mu řekla, že by pro něj dokázala zemřít. Ve skutečnosti to ale není vždycky tak jednoduché. I když se opravdu snaží. Tak strašně moc. Otevře dveře do úklidové komory, sundá si zástěru a odhodí ji do přetékajícího koše na špinavé prádlo. Nemůže odejít, dokud ji nevystřídá. Kde sakra je?

Martin, Linusův otec, byl zrovna mimo město, když se syn narodil. Tuva mu to nevyčítala, sanitka ji odvezla do nemocnice dva týdny před termínem. Bylo jí však divné, že ji Martin nepřišel do porodnice navštívit ani v následujících dnech. Porod se neobešel bez komplikací. Byla příliš omámená, aby si všechno pamatovala, jen matně si vybavovala, že lékař ji i miminko stále dokola vyšetřoval a ujišťoval ji, že všechno bude v pořádku. Totéž jí psal i Martin ve stručných esemeskách, které od něj během pobytu v porodnici dostala. Prý za ní přijde, ale potřebuje si nejdříve něco zařídit. Dny v porodnici si sice vybavovala jen mlhavě, ale naprosto jasně si pamatovala prázdný byt, který na ni a Linuse po návratu

domů čekal. Zatímco ona rodila a nasazovala život pro jejich společného syna, Martin se sbalil a zmizel. To si patrně potřeboval „zařídít“. Od té doby toho zbabělého hajzla neviděla a ani o něm neslyšela. A možná to tak bylo lepší, pravděpodobně by ho zabila, kdyby se znovu ukázal.

Zůstali sami dva, jen ona a Linus proti zbytku světa. Až na to, že zbytek světa se dost často postavil mezi ně. Jako například teď. Daniel, který měl odpolední směnu, tu měl být už před hodinou. Ale stále nedorazil. A to už mu volala a vzbudila ho. V půl druhé odpoledne. Byla v jednadvaceti taky tak nezodpovědná? Pravděpodobně ano. Není divu, že to mezi nimi neklapalo. Podívá se na hodinky.

Do-pr-de-le.

Obleče si péřovou bundu a čepici a začne připravovat dvě dvojité espresa. Jedno do porcelánového šálku a druhé do papírového kelímku.

Ve školce na ni asi opět bude čekat učitel Matti, kterému Linus začal říkat tati. Pokaždé když ho tak osloví, Matti na ni vrhne ten svůj pohled, kterým se snaží naznačit, že by měla trávit víc času se synem a míň v práci. Vážně díky, že ve mně vzbuzujete výčitky svědomí. Jako by nestačilo, že na mě čeká uplakaný Linus, který zase jednou nevěděl, kdy maminka dorazí.

Espresso je hotové přesně ve chvíli, kdy se Daniel konečně doplouží do kavárny. Vlasy mu trčí na všechny strany. Dovnitř pronikne mrazivý únorový vzduch a několik hostů se demonstrativně otřese, ale Daniel si toho zjevně nevšimne. Anebo je mu to jedno. Co ji na něm proboha dřív přitahovalo?

„Na,“ řekne s maximálním chladem, který se do těch dvou hlásek dá vpravit, a posune k němu šálek. „Vypadáš, že ho potřebuješ. Já mizím.“

Nečeká na jeho odpověď, popadne kelímek a vyběhne ven do sněhu, který se očividně zatím nechystá roztát. Nedává pozor a vrazí do dvojice vetchých stařečků.

„Pardon, jdu pozdě, musím vyzvednout syna ze školky,“ zamumlá rychle, aniž se na ně podívá.

„Aha, jistě, ale děti člověka občas překvapí. Někdy si dokážou poradit úplně samy.“ Hlas je milý, nic jí nevyčítá.

Tuva neodpoví, ale je ráda, že se kvůli její nešikovnosti nikdo nerozčiluje. Lidé jsou tak strašně nedůtkliví. Už několikrát se stalo, že hosté požadovali nejen zaplatit čistírnu, ale ještě tučné odškodné za to, že je omylem polila kávou. Omluvně se na dvojici usměje. Káva jí málem vyšpláchne z kelímku, což jí připomene, že na zdvořilosti opravdu nemá čas. Ještě jednou se omluví a poklusem se vydá směrem k metru, espresso srká za běhu. Horká káva ji pálí na jazyku a následně v žaludku. Má chemickou příchut'. Skoro jako nějaký lék. Musí vyčistit kávovar. V kontrastu s venkovním mrazem se jí káva zdá ještě teplejší.

Až vyzvedne Linuse, vezme ho s sebou zpátky do kavárny. A Daniel ho pěkně pohostí koláči a zákusky, čímkoli, co si Linus bude přát. Však jí má co vracet. Na vaření makaronů a masových kuliček se dnes vykašle. A zítra jede pryč. Ale večer budou s Linusem spolu.

Doběhne ke schodům do metra a zničehonic se jí podlomí nohy. Vykřikne a na poslední chvíli se zachytí zábradlí, aby nespadla na zem. Asi zakopla. Zase tolik naspěch nemá. Nemusí dorazit do školky s modřinami.

Snaží se vstát, ale kosti v nohou jako by se jí rozpustily. Nohy ji nenesou. Točí se jí hlava. Je jí nevolno. Jako by měla omdlít. Je to stejný pocit, jako když ji tenkrát v nemocnici nadopovali léky. U porodu.

Linusi.

Už jdu.

Pokouší se pomocí zábradlí vytáhnout do stoje, ale paže má několik kilometrů dlouhé. Zábradlí se jí vznáší vysoko nad hlavou a ona už ani netuší, k čemu takové zábradlí slouží. Na okraji zorného pole jí tančí tmavé skvrny. Najednou se svět otočí několikrát dokola a vnitřní hlásek jí řekne, že padá ze schodů. Vůbec to necítí.

První, co Tuva po probuzení vnímá, je bolest kloubů. Leží v nepohodlné poloze. Olízne si rty a odkašle si. V ústech má sucho. Cítí jakousi mdlou chuť, kterou nepoznává. Několik vteřin trvá, než nabude plného vědomí, a potom si uvědomí,

že vlastně neleží. Je mírně předkloněná a klečí. Ze všech stran se na ni tlačí stěny. Tlak cítí i seshora na zátylku.

Jako by byla v těsné bedně.

Tolik to bolí, že to nemůže být sen. Ale skutečnost také ne. Nemůže to být pravda. A přece. Vůně dřeva je naprosto skutečná. Úzkými škvírami proniká světlo a maluje na jejích nahých pažích a nohou obdélníky. *Nahých...* Kde má oblečení? Postrádá jak bundu, tak mikinu. I džíny. Někdo ji svlékl. Klečí tam v tílku a kalhotkách a to nemůže být skutečnost.

Opět si olízne rty. Chemická pachuč přetrvává. S tou kávou muselo něco být. Někdo jí do ní bez jejího vědomí něco hodil. A ona si toho nevšimla, protože tolik spěchala. Vypila ji až do dna.

Do těla se jí vyplaví adrenalin a do kůže jako by ji bodaly jehly. Musí se dostat ven. Křičí a vši silou se tiskne k bokům bedny. Dřevo trochu povolí, ale ne natolik, aby prasklo, ani aby se bedna otevřela. Kopat nemůže, protože klečí, musí se spokojit s údery dlaní do stěn. Ty jsou však příliš blízko a ona se nemůže pořádně rozmáchnout. Světlo na jedné straně na jednu cosi zakryje. Někdo tam je.

„Pusťte mě!“ zařve. „Co to děláte?“

Nikdo neodpoví. Ale Tuva cítí něčí přítomnost. Slyší kohosi dýchat. Znovu vykřikne, ale venku přetrvává neproniknutelné a hrozné ticho. Bodavý pocit se jí rozšíří po celém těle. S novým odhodláním začne bušit do stěn, ale ve stísněném prostoru nemá potřebnou sílu.

„Co chcete?“ vykřikne a přitom zamrká, aby potlačila slzy. „Pusťte mě, prosím, ať si promluvíme. Musím vyzvednout Linuse!“

Podívá se na hodinky. Sklíčko je rozbité a ručičky se zastavily přesně na třetí hodině. Matti už jí určitě volal, kde je. Třeba mu to začalo být divné, třeba už ji hledá a každou chvíli ji objeví v bedně, třeba... Jenže ona do školky často dorazila ještě později než ve tři.

Nikdo ji nehledá.

Protože ji zatím nikdo nepostrádá.

Nikdo neví, že ji unesli.

Unesli. Pomalu si uvědomí, co to znamená, a začne se jí těžce dýchat. Poblíž bedny se ozve kovový zvuk a Tuva sebou trhne.

„Haló?“ zavolá.

V jedné ze spodních škvír po jejím levém boku se objeví cosi stříbrného a ostrého. Připomíná to hrot meče. Kovová čepel pomalu proniká dovnitř. Kéž by mohla posunout stehno stranou, ale nemá kam uhnout. Špička meče se dotkne stehna a tlačí se dál. Bolí to, i když meč není tak ostrý, jak vypadá.

„Au, co to děláte?“ vyjekne. „Nechte toho!“

Špička dál tlačí na stehno, až prořízne kůži a objeví se kapka krve. Pohyb meče je opatrný, jako by člověk u bedny zkoušel, jestli to dělá správně. Tuva opět vykřikne, ale sama neví co. Tlak pomine a čepel se o několik centimetrů stáhne.

Ozve se zvuk motorového pohonu. Čepel se rozechvěje, vyrazí opět vpřed a tentokrát se nezastaví. Tuva hlasitě vykřikne, když jí ostří pronikne do stehenního svalu. Meč pokračuje dovnitř tkáně a Tuvin křik se mísí s vrčením motoru. Bolest je nesnesitelná. Nervová zakončení jsou jako v plamenech, před očima jí vybuchují barvy. Okolní svět zmizel, existuje pouze bolest. Meč dospěje ke stehenní kosti a vibrace se jí šíří kostrou, celá se rozechvěje. Zvedne se jí žaludek, zvratky dopadají na ni i na zkrvavený meč. Konečně meč pronikne kostí a pokračuje svaly na druhé straně. Špička meče působí až obscénně, když se prodere kůží ven. Z nového otvoru ihned začne tryskat krev. Stéká jí po noze a dole se pomalu tvoří kaluž. Ale meč se nezastaví, pokračuje dál a míří k druhé noze. Tuva se stále nemůže pohnout.

„Přestaňte, prosím, přestaňte,“ žadoní skrz slzy. „Musím pro Linuse. Mám zpoždění. Je tam sám.“

Když jí meč projede druhou nohou, Tuva už ví, že to bude bolet. Ale na takovou bolest se nedá připravit. Hlasitě zařve a přeje si, aby ztratila vědomí, zbláznila se, cokoli, jen aby už nic necítila.

Uplyne několik vteřin. Věčnost. Tuva už nic nevidí. Čepel jí nakonec provrtá obě nohy a vyjede škvírou na opačné straně bedny. Vibrace konečně ustanou.

Ale motor se nezastaví.

Cosí jí bodne zezadu do ramene a Tuva se rozloučí s posledními zbytky přičetnosti. Fyzicky cítí, jak jí část mozku vypovídá službu. Škvíry v bedně jsou samozřejmě i za ní. Pokusí se naklonit dopředu, aby se mečí vyhnula, ale pálení ve stehnech tím ještě zesílí. A Tuva už tam není. Je v porodnici a bojuje o synův život, je v kavárně, kde jí díkybohu zaměstnali, líbá se s Danielem, je s Martinem a ten jí vyznává lásku. Slyší zvuk praskající chrupavky, ostří proniká tkání zad a ona myslí na to, že Linus říká Mattimu táto.

Potom sklopí oči a uvidí, jak se kůže pod klíční kostí napíná, až praskne a meč vyjede ven. Jako kouzelnický trik. Je asistentkou kouzelníka a brzy jí publikum zatleská. Viděla to v televizi. Z hrudi jí prýští krev, tílko se zbarvuje doruda a meč pokračuje ke škvíře ve stěně bedny. Pach železa je nesnesitelný.

Vidí před sebou Linusovy modré oči.

Ty mě taky opustíš, mami?

Z hrdla se jí vydere pisklavý zvuk, když se pokusí něco říct. „Prosím. Jdu pozdě.“

Venku u bedny dojde k jakémusi přesunu. Škvíra před jejím obličejem potemní. Třetí meč. Od stěny k její hlavě není ani deset centimetrů. Je provrtaná dvěma mečí a nemůže se hnout.

„Už ne,“ zašeptá.

Meč se pohybuje pomalu, ale vzdálenost je příliš krátká. Vidí, jak se jeho špička leskne, pak už je ale moc blízko a Tuva na ni nedokáže zaostřit.

Linusi. Promiň. Máma tě miluje.

Trhne sebou, když jí hrot škrábne do koutku pravého oka u kořene nosu, meč ale pokračuje dál a probodne jí oko. Tuva na tváři ucítí cosi vlhkého a na pravé oko už nevidí. Ale nebolí to. Už to aspoň nebolí.

Proč cítím spálenínu?

To je její poslední myšlenka.

Pak jí meč pronikne do mozku.

BŘEZEN

VINCENT VŠÍ SILOU práskl dlaní do stolu před sebou. Diváci hlasitě zalapali po dechu. Vincent se zamračil, udělal dramatickou pauzu, rozhlédl se po sále a zvedl ruku. Pod ní se objevil zmačkaný papírový sáček. Smetl ho na podlahu a v publiku se ozval nervózní smích.

„Není ani pod sáčkem číslo pět,“ řekl.

Jeviště bylo potemnělé, osvětloval ho jediný reflektor. Byl namířený na něj, na stůl a na ženu sedící vedle. Strohé světlo podtrhovalo vážnost závěrečného čísla představení. V divadle panovalo naprosté ticho. Poslední výstup nedoprovázela ani žádná hudba, aby působil děsivěji. Na stole bylo od začátku pět papírových sáčků obrácených otvorem dolů a očíslovaných od jedné do pěti. Dva z nich už rukou rozplácl.

„Zbývají *tři*,“ řekl s pohledem upřeným na ženu. „Magdaleno, nedívejte se na ty *tři* sáčky, poznal bych vám na očích, pod kterým ten velký hřebík je. Jen na to myslete. Víte to jen vy. Diváci neviděli, pod který sáček jste ho schovala, a ani já to neviděl. Máme *tři* sáčky. Vzpomeňte si, jak byl hřebík ostrý, když jste na něj sahala. Jen si vzpomeňte.“

Žena se silně potila. Mohla za to záře reflektoru, ale také byla nervózní, stejně jako zbytek publika. Patrně víc. Vincent si ji pozorně prohlížel.

„Právě jsem třikrát řekl ‚tři‘ a nedala jste na sobě nic znát,“ řekl po chvíli. „Takže tam asi nebude.“

Než se diváci vzpamatovali, prudce udeřil dlaní do sáčku číslo tři. Několik diváků při té ráně vykřiklo.

Zbývaly dva sáčky. Existovala padesátiprocentní pravděpodobnost, že si vážně ublíží. Nechápal, proč má tohle číslo stále na programu. Každý, kdo ho předváděl, se dříve či později zranil. Při dostatečném počtu opakování to bylo

nevyhnutelné. Ale publikum nesmělo poznat, že má opravdu strach. Aby měl trik správný účinek, musel předstírat, že má situaci plně pod kontrolou, i když to tak nebylo.

„Zbývají nám čísla dvě a čtyři,“ řekl ženě. „Představte si ten hřebík, celých jeho dvacet centimetrů.“

Žena zavřela oči a nešťastně přikývla.

„Vzpomeňte si, jak se leskl, když jste ho postavila ostrým nahoru. Pod jeden z těchto dvou sáčků. Pod ten, který *nechceme*, abych si vybral.“

„Když já nevím, jestli si to pamatuju správně,“ zaúpěla žena.

Vincent nadzvedl jedno obočí. Atmosféra v divadle by se dala krájet. Dva sáčky. Přidržel ruku nad jedním z nich. Potom ji přesunul nad druhý. Jeden zakončí celou show potleskem vestoje. Druhý znamená probodnutou dlaň a odvoz sanitkou na pohotovost.

„Otevřete oči,“ vyzval ji.

Žena ho zdráhavě poslechla a zašilhala po sáčcích. Vincent ji pozoroval. Potom zvedl ruku a chystal se udeřit do jednoho z nich, ale všiml si, jak žena v panice vytřeštila oči, když jeho dlaň začala klesat. Uprostřed pohybu si to rozmyslel a prudce udeřil do druhého sáčku. Žena hlasitě vykřikla, když jeho ruka dopadla na stůl. Vincent se skloněnou hlavou několik vteřin počkal. Potom odhodil zmuchlaný prázdný sáček na podlahu a zvedl ten zbývající. Hřebík pod ním mířil vzhůru jako kopí a ve strohém světle se nebezpečně leskl. Publikum s nadšeným řevem vyskočilo na nohy a v tu chvíli začala hrát hudba. Vincent podepsal hřebík permanentním fixem, vložil ho do sáčku a ten předal ženě, která se s viditelným ulehčením nechala odvést ze scény.

Vincent se postavil na kraj pódia a rozpráhl paže. Nemusel předstírat, že se mu ulevilo.

Potlesk byl ohlušující. Představení v divadle v Gävle končilo. Vincent se dramaticky ukláněl a díval se do hlediště. Míhající se světlo reflektorů při děkovačce ho oslepovalo, ale choval se, jako by diváky viděl. Stačilo se dívat přímo před sebe a předstírat, že jste s někým navázali oční kon-

takt. Smál se do tmy, kde Vincentu Walderovi, mistru mentalistovi, vestoje tleskalo čtyři sta patnáct lidí.

„Díky, že jste přišli,“ zavolal do bouře potlesku.

Potlesk a hvízdání ještě zesílily. Divadlo praskalo ve švech. Byl to dobrý večer. Dokonce velmi dobrý. Ta žena dnes nedorazila. Ta, která v něm vzbuzovala obavy. Když nepřišla, byla to pro něj větší úleva, než si připouštěl.

Odolal pokušení zastínit si oči rukou, aby si užil ovace vestoje. Měl za sebou pořádnou dřinu a tohle byla jeho odměna. Zároveň ho na nohou držel už jen adrenalin. 415 míst. 41 plus 5 je 46, což odpovídá jeho věku. Aspoň ještě několik týdnů.

Přestaň.

S tím zatraceným hřebíkem dnes vyvázl jen o fous. A bylo to úplně poslední číslo dvouhodinové show. Po zádech mu stékal pot a mozek měl úplně zavařený.

Jak už bylo řečeno, tajemství úspěchu netkvělo v tom, že umí předpovídat chování publika nebo že divákům zdánlivě umí číst myšlenky. Hlavní iluze spočívala v tom, že se tváří, jak je to jednoduché, ale přitom mu mozek pracuje na plné obrátky. Plakát ve vestibulu o něm hlásal, že je „The Master Mentalist“, ale Vincent litoval, že na to označení přistoupil. Bylo takové... nenápadité. Vulgární. Ale na druhou stranu se za něj dalo dobře schovat. Připadal si jako smyšlená postava. A ne jako někdo, kdo by si ze všeho nejradši lehl na záda do šatny a deset minut jen dýchal. Když představení skončilo, musel myšlenky dostat zase pod kontrolu, aby se mu nerozutekly bůhvíkam. Dnes mu to trvalo déle než obvykle.

Kontrola. Osm písmen ve slově. Což je stejný počet jako počet řad na balkonech.

Přestaň.

Vincent vzlhl k prvnímu balkonu, kde během první části večera donutil čtyři diváky zapomenout na to, jak se jmenují. 23 míst v každé řadě. 184 míst.

Na balkoně někdo hvízdal.

Zhluboka se nadechni, nedokonči myšlenku.

184 míst. Osmnáctého čtvrtý ho čeká poslední představení z celého turné. A 23 sedadel na řadu, 8 řad, 2 plus 3 plus 8 je 13, což je počet zbývajících představení.

Přestaň, přestaň, přestaň.

Silně se kousl do jazyka.

Naposledy se uklonil. Pak odešel ze scény. Zastavil se za sametovým závěsem, který zakrýval vstup do zákulisí, a potichu si pro sebe počítal. Pokud potlesk vytrvá, dokud nenapočítá do deseti, vběhne na pódium na poslední děkovačku. Dva. V zákulisí se z temnoty vynořil stín. Byla to žena kolem třicítky. Tři. Vincentovi přeběhl mráz po zádech. Takže přece jen přišla. Čtyři. Ale tentokrát nečekala, až představení skončí, aby mohla přeběhnout přes pódium. Pět. Jak se dostala do zákulisí? Tam nesměl být nikdo, když vystupoval. S tím, kdo ji tam pustil, si to vyřídí. Požádal je, aby na ni dávali pozor. Ale měli ji zastavit, ne jí pomáhat. Šest. Aspoň zjistí, jak vypadá. Tmavé vlasy stažené do culíku. Rolák. Černá bunda. Sedm. Oči se jí malinko rozšířily, otevřela ústa a chystala se něco říct. Vincent nevěděl, jak moc je nebezpečná. Osm. Naznačil jí, aby byla potichu, a ukázal palcem na scénu, aby pochopila, že ještě neskončil. Snad se dá z pódia zmizet jinudy. Devět. Snaž se na ni nemyslet. Hluboký nádech a úsměv. Deset. Vběhl opět do záře reflektorů.

„Díky, díky, to si nezasloužím!“ zvolal. „Chápu, že byste tady nejradši zůstali sedět, ale obávám se, že na vás čeká skutečný život. Je načase se do něj vrátit. A pokud vám něco z dnešního večera nedá spát, pamatujte si: Je to jen jako.“

Odmlčel se.

„Anebo taky ne.“

Publikum se hlasitě zasmálo. A trochu nervózně. Neubráníl se úsměvu. Vždycky to zabralo.

Vincent pospíchal z pódia, i když se mu vůbec nechtělo. Hlavně aby diváci nezačali vstávat. Nepůsobilo to dobře, když účinkující ještě stál na scéně a lidé už se rozcházeli. A pokud měli v šatně zimní bundy jako dnes, vždycky se zvedali dřív, protože bláhově doufali, že se vyhnou frontě. Když se vrátil do zákulisí, žena tam stále byla.

„Je tady,“ řekl tiše do svého mikrofonu. „Pošlete sem hlídače. Hned teď.“

Stálo to za zkoušku, třeba bude mít štěstí a zvukaři ho ještě uslyší, i když už byl zvuk stažený. Fanoušci, kteří za ním chodili, byli většinou milí, ale Vincent o žádná překvapení během představení nestál. Obzvláště ne o ženu, která byla známá tím, že se po každé show vrhá na pódium. To mu nepřipadalo normální. Zatím se jí úspěšně vyhýbal. Až dodnes.

Pořád mu to moc nemyslelo. Po představení potřeboval trochu času, aby se zklidnil a trochu mu vychladl mozek. Nedokázal situaci dostatečně dobře odhadnout. Ale nezbývalo mu než chovat se mile a čekat na hlídače. A udržovat si odstup.

Aby získal čas, ukázal směrem ke krátkému schodišti vedoucímu do šatny. Žena vykročila jako první. Vincent napočítal sedm schodů. Ajaj. Poslední schod si tedy zopakoval, aby výsledkem bylo sudé číslo. Žena před ním si zřejmě ničeho nevšimla.

Vešli do místnosti zařízené jako obývací. Kde vězí ten hlídač? Na konferenčním stolku stály čtyři neotevřené minerálky. Vincent si svlékl sako a přehodil ho přes opěradlo pohovky. Pootočil jednu láhev, aby všechny etikety byly vepředu. Žena si bundu nechala. Vincent si vlhčenými ubrousky začal stírat z obličeje divadelní líčení. Žena téměř neznatelně nakrčila nos. Fajn. Cokoli, co by ji mohlo odradit, mu jen pomůže. Doufal, že je také cítit potem.

„Víte, nechci být nezdvořilý,“ začal, „ale do zákulisí vlastně nikdo nesmí.“

Otevřel láhev a nalil si minerálku. Nedůvěřivě pozoroval bublinky ve sklenici.

„Takhle to dál nejde,“ dodal. „Na jeviště mají všichni kromě produkce vstup zakázán a...“

Žena ho přerušila a představila se.

„Mina,“ řekla. „Mina Dabiriová. Jsem od policie.“

Rychle narovnála láhev, která se trochu pootočila, když si naléval, tak aby všechny láhve měly opět etiketu vepředu. Pak mu podala ruku. Vincent umkl a ruku jí stiskl. Mistr mentalista najednou nevěděl, co má říct.

MINA SE DÍVALA na muže, který seděl proti ní na druhé straně tmavě hnědého stolku. Vincent Walder. Musela na něj počkat, než se převlékne z kostýmu, což byl elegantní, ale střízlivý modrý oblek s černou košilí. Teď měl na sobě mnohem neformálnější oblečení, bílé tričko a černé džíny. Přestože byl teprve březem a zima se v Gävle stále pevně držela své vlády, žádnou bundu si Vincent nevezal.

Mina ke svému překvapení zjistila, že jí Vincent připadá přitažlivý. To se jí stávalo málokdy. Vlastně ji u něj napadlo spíš slovo „fešák“. Bylo na něm cosi trochu upjatého, staromódně elegantního, i když měl na sobě džíny a tričko. Předtím v obleku to bylo ještě zřetelnější.

Mina s ním chtěla mluvit v soukromí, Vincent však trval na tom, že se potřebuje najíst. Nerada měnila plány, ale nezbylo jí než se podřídít. Koneckonců ona přišla za ním. A tak teď musela projednávat citlivou policejní záležitost v hospodě Harrys, v jednom z mála podniků v Gävle, kde po desáté večer ještě vařili.

Nepočítala s tím, že Vincent bude po svém představení tak vyčerpaný. Snad mu jídlo dodá energii. Potřebovala, aby mu to myslelo. Stačilo, že ji rozptylují zvuky hostů stojících o kousek dál u baru. Mluvili skánským nářečím a kolem krku měli na šňůrkách pověšené identifikační karty. Pravděpodobně účastníci nějaké konference v nedalekém hotelu. Mině připadali jako přerostlí školáci s klíči na krku.

Ve vzduchu se vznášel pach piva a vylučovaných feromonů. Mina by si nejradši nasadila roušku, ale ovládla se a opět se zaměřila na Vincenta. V policejním rejstříku o něm nic nenašla, a tak si musela sehnat informace jinak. Z Wikipedie a z všeobecného vyhledávání na internetu se dozvěděla, že

mu zhruba za měsíc bude čtyřicet sedm, že Walder není jeho skutečné jméno a že je povoláním „mentalista“.

Dočetla se, že mentalista je člověk, který používá psychologické principy, sugesci a tajné triky, aby vytvořil iluzi, že má například jasnovidecké schopnosti nebo že umí číst myšlenky. Podle nalezených rozhovorů se zdálo, že se Vincent dobře vyzná i v běžných kouzelnických tricích. I když se na něj obrátila hlavně kvůli jeho znalostem lidské mysli, přehled o iluzionismu také nebyl od věci, vzhledem k fotografiím, které měla ve složce. Nikde nenašla, co dělal dřív, ani kde se narodil. Podle Wikipedie se Vincent mentalismu věnoval profesionálně posledních patnáct let, ale u široké veřejnosti prorazil teprve nedávno díky televiznímu seriálu na TV4.

V jednom pořadu provedl psychologický experiment před skrytými kamerami. Náhodně si vybral jednoho muže a začal jeho život řídit nepostřehnutelnými sugescemi a hypnotickými příkazy. Chudák účastník si nebyl vůbec ničeho vědom. Nakonec muž jedné noci vstal a posprejoval zdi v průmyslové čtvrti nápisy VINCENT WALDER. Napsal to stokrát. Trvalo mu to několik hodin.

Strážníci, kteří objekt hlídali, nebyli předem varováni. Když muže zadrželi a ptali se ho, co to vyvádí, nevěděl, o čem to mluví. Neměl tušení, co v posledních hodinách dělal, a upřímně ho udivilo, když na rukou a oblečení objevil skvrny od barvy.

Mina ten pořad neviděla, ale pamatovala si, že o něm všichni mluvili. Bylo z toho pěkné pozdvižení. Spoustě lidí to připadalo neetické. Sám Vincent vysvětlil, že mu šlo o fanatismus, chtěl ukázat, že i ty nejabsurdnější myšlenky se mohou uchytit v našem podvědomí a ovládat naše chování, aniž si to uvědomujeme. Nápad s pokreslenými zdmi prý měl být poctou jakémusi filmu od Monty Pythonů, a když se ho ptali, proč muž sprejoval zrovna jeho jméno, Vincent odpověděl, že na nic méně urážlivého nepřišel. Navíc umělec svá díla vždycky podepisuje. Tento citát se uchytil jako meme na Instagramu, ale po několika měsících všechno utichlo.

Vůně fritovacího oleje a grilovaného masa doputovala k Mininu nosu vteřinu předtím, než číšník před Vincenta položil talíř s hamburgerem. Otevřené mističky s majonézou a kečupem. Mina sebou trhla. S těmi mističkami se cestou z kuchyně mohlo stát úplně cokoli. Strašlivě nehygienické. Bezděčně vytáhla z kapsy novou lahvičku dezinfekčního gelu, nanasla si trochu do dlaně a promnula si ruce.

„Po představení potřebuju sacharidy,“ řekl mentalista omluvně. „Jinak mi to nemyslí.“

Vzal si z talíře hranolek, namočil ho do majonézy a strčil ho do úst. Mina ho bedlivě pozorovala. Jestli stejný hranolek ponoří do majonézy podruhé, bude ho muset zařadit mezi tu část lidstva, se kterou nechce mít nic společného. Ale našťástí si hranolek namočil jen jednou. Ještě je tu naděje.

„A opravdu se omlouvám za to, jak jsem se k vám choval,“ pokračoval. „Spletl jsem si vás s někým jiným. Měli jsme potíže s jednou trochu příliš... nadšenou obdivovatelkou. Myslel jsem si, že jste to vy. Snad jsem vás neurazil.“

Mina odmítavě mávla rukou. Číšník před Vincenta postavil pivo a před ni Coca-Colu Zero. Mina vytáhla z kapsy jednorázové brčko, sundala z něj papírový obal a strčila ho do sklenice. Vincent ji sledoval, ale nijak to nekomentoval.

Počkala, až bude číšník z doslechu, a spustila.

„Dostala jsem na vás tip,“ řekla tichým hlasem. „Pochopila jsem, že se velmi dobře vyznáte v lidské psychice. Ale také toho hodně víte o kouzelnických tricích. A my potřebujeme někoho, kdo ovládá obojí.“

Vincent přikývl a napil se piva.

„V mládí jsem se kouzlením hodně zabýval,“ řekl. „Ale ve dvaceti mi došlo, že na karetní triky asi moc holek nesbalím. Tak jsem toho nechal.“

„A zabralo to?“ zeptala se.

„Posuďte sama. Svou první ženu jsem potkal měsíc nato. Triky jsem si nechal jen jako koníčka. Ale proč se o to zajímá policie?“

Než Mina odpověděla, Vincent se podíval na hodinky.

„Jejda, moc se omlouvám,“ řekl, „ale když mluvíme o ženě,

už je tři čtvrtě. Musím zavolat manželce. Touhle dobou si vždycky voláme. Zabere to jen minutku.“

Mina začínala být netrpělivá, chtěla přejít k věci. Už se načekala dost. Kolegové o ní říkali, že jde na všechno moc rychle, že se musí naučit být víc společenská, pokud chce, aby se s ní ostatní cítili příjemně. Mina o tom pochybovala. U policie byla už skoro deset let a u žádného případu neměla pocit, že by jeho vyřešení záviselo na tom, jestli je, nebo není milá. Ale překonala se.

„Samozřejmě,“ řekla a nenápadně si na tvrdé židli poposedla.

Zadívala se do své sklenice a přestala vnímat Vincenta, který telefonoval s manželkou. Místo toho si představila bednu, kterou našli sotva před týdnem. Bednu, která vypadala, že by měla být ozdobená třípytivými nápisy a stát na pódiu při kouzelnické show někde v Las Vegas. Viděla, jak asistentka v šatech s flitry – samozřejmě žena, v kouzelnických číslech hrají ponižující roli vždycky ženy – leze do bedny a jak kouzelník – samozřejmě muž – propichuje bednu dlouhými meči, zatímco publikum dělá „ááách“ a „óóóh“. Vyhledala si to na internetu. Tato misogynní jevištní iluze se nazývala *sword box*, případně *sword cabinet*, *sword casket* nebo *sword basket*, jeden název pro ni očividně nestačil. V původní verzi to ani nebyla bedna, jen malý košík. S dítětem uvnitř. Odporné. Ale zjevně se tento trik považoval za klasiku. Děti a ženy. Pořád stejné oběti.

Ale Mina se nevypravila za mrazivého večera do Gävle a neseseděla teď v hospodě Harrys s Vincentem Walderem jen proto, že její kolegové našli amatérsky vyrobenou kouzelnickou rekvizitu. Byla tam kvůli tělu, které našli *uvnitř* bedny. Kvůli tělu, které se jim dosud nepodařilo identifikovat. A kvůli tomu, že se ocitli na mrtvém bodě. Obvyklými metodami prověřili každou stopu, ale nikam je to neposunulo. Nakonec se Mina shodla s šéfovou Julií, že už jim zbývají jen metody neobvyklé, pokud chtějí dospět k řešení.

Mina si pořádně usrkla ze sklenice a upřela pohled na společnost na baru, aby zaplašila obrazy, které se jí objevovaly

před očima. Rozhodně si je nechtěla znovu připomínat. Ale i tak je viděla, stejně zřetelně jako poprvé. Máloco ji dokázalo rozhodit, ale tohle bylo něco zcela zvláštního. Ze dvou stran bedny čněly rukojeti mečů. Na opačných stranách vyčuhovaly jejich špice. A uvnitř bedny byla mladá žena, zavěšená na mečích jako nějaká perverzní loutka. Mina zavřela oči. Příliš pozdě. Jako vždycky.

Nejistili, kdo žena je, a neměli ani žádného podezřelého. Bednu s tělem převezli k Mildě Hjortové z ústavu soudního lékařství, ale Mina nepředpokládala, že na ní něco najdou. Rozhodně nic zásadního. Byla přesvědčená, že klíčový je způsob provedení činu.

Mina si najednou uvědomila, že se na ni Vincent dívá. Zjevně už dotelefonoval. Odkáslala si a rychle vyhnala představy z hlavy.

„Omlouvám se za ten hovor,“ řekl. „Ale teď už jsem jen váš. Podle přízvuku soudím, že nejste odsud. Předpokládám, že pracujete ve Stockholmu. A přesto jste se vypravila až sem, do Gävle. Ve čtvrtek pozdě večer. Abyste s mentalistou probírala kouzelnické triky a lidskou psychiku. Říkala jste, že jste na mě dostala tip? Jsem velmi zvědavý, co to znamená.“

Vincent se k ní naklonil, aby dal najevo, že ji pozorně poslouchá. Mina se rozhodla, že ho bude ještě chvíli napínat. Potřebovala u něj vzbudit opravdový zájem.

„Všimla jsem si, že jste na konci show nezapomněl na autogram,“ řekla s co nejmilejším úsměvem. „Zjevně stále platí, že umělec svá díla vždycky podepisuje.“

Vincent se zatvářil zmateně a pak se zasmál.

„Myslíte to s tím hřebíkem? Já vím, strašné klišé. Ale co vám budu povídat. Od vysílání toho pořadu diváci počítají s tím, že ho podepíšu. A já je nechci zklamat. Koneckonců investovali do dnešního večera čas i peníze.“

Vincent se uvolnil a ramena mu poklesla. Jeho ostražitost polevila. Aspoň prozatím.

„Před chvílkou jste měl pravdu,“ pokračovala Mina. „Nepřijela bych sem, kdyby to nebylo důležité. Vyšetřujeme totiž případ, kterému nerozumím. Před médii se nám ho zatím